

IV. Generaldebatten.

minister *Couve de Murville* konstaterede blot i al korthed, at Frankrig gik ind for en virkelig nedrustning.

Albaniens repræsentant tog afstand fra det amerikansk-sovjetiske forslag til en ikke-spredningsaftale, der alene betragtedes som et resultat af den amerikansk-sovjetiske konspiration i Glassboro. Han hævdede, at de to lande misbrugte FN med henblik på at legalisere deres aggressive hensigter.

Stats- og udenrigsminister *Jens Otto Krag* udtalte, at tiden syntes at være moden til afsluttelse af en fuldstændig prøvestop-aftale, nu hvor de tekniske fremskridt var ved at formindske uoverensstemmelserne med hensyn til sporing og kontrol.

Endvidere udtalte han, at den danske regering var af den formening, at en international aftale om at begrænse handelen med konventionelle våben ville være yderst gavnlige. Dette mål kunne ikke nås inden for den nærmeste fremtid, men det kunne måske være nyttigt som et første skridt at få en aftale om udveksling gennem et FN-organ af oplysninger om den internationale handel med konventionelle våben. Generalsekretæren kunne med dette mål for øje foretage et rundspørge i alle medlemslandene og aflægge beretning om deres synspunkter til 23. generalforsamling.

FN-organisationens fremtid.

Flere talere udtalte sig kritisk om den stigende tilbøjelighed til at vedtage „papir-resolutioner“, som ingen mulighed havde for at blive gennemført. Afstemningerne var ofte en flugt fra virkeligheden. De underliggende problemer forblev uløste. Situationen i Mellemøsten var et slående eksempel herpå. Problemerne i dette område havde verseret i 20 år, uden at man havde beskæftiget sig med de grundlæggende problemer. Endvidere påpegedes, at FNs fredsbevarende aktioner havde en tilbøjelighed til at fastfryse de eksisterende konflikt-situationer. FN kunne ikke længere nøjes med at skille de stridende parter, men måtte tage fat på effektivt at eliminere konflikt-mulighederne. Der var således næppe nogen tvivl om, at FNs tilstedeværelse på Cypern i et vist omfang havde virket som en hovedpude, der fritog parterne for at nå til den nødvendige forståelse.

Flere talere fremhævede, at det stigende antal medlemmer i FN indebar en fare for svækkelse af organisationens effektivitet og henviste i den forbindelse til omtalen i generalsekretærens rapport af problemerne i forbindelse med de mange „mikrostater“, hvis tale- og stemmeret i FN ikke stod i forhold til deres reelle indflydelse i verden. Jamaica foreslog, at der inden for sekretariatet oprettedes en særskilt afdeling, som skulle stå til rådighed for disse områder.

Over for den stærke kritik, der i den seneste tid var blevet fremført mod FN, påpegede en række lande, at organisationen ikke kunne være mere effektiv end medlemsstaterne ville medvirke til. Betingelsen for, at FN kunne spille den rolle, som pagten forudså ved løsningen af de store problemer, var, at medlemsstaterne viste den politiske vilje til at udføre de funktioner, som var fastlagt i pagten. Endvidere fremhævede en række lande over for kritikken mod FN, at konflikten i Mellemøsten uden FNs indgriben let kunne være kommet ud af kontrol. Andre lande fandt det opløffende, at så mange lande i den seneste tid havde forsøgt at finde løsninger gennem FN, og nævnte Storbritanniens ønske om bistand fra FN ved bekæmpelse af oprørsregimet i Sydrhodesia og ved Sydarabiens overgang til selvstændighed; USAs ønske om at få indbragt Vietnam-spørgsmålet for sikkerhedsrådet, og Sovjetunionens ønske om indkaldelse af en ekstraordinær hastende generalforsamling for at drøfte problemerne i Mellemøsten. En række — navnlig mindre — lande fremhævede, at medlemskabet af FN udgjorde hjørnestenen i deres udenrigspolitik.

Generalsekretærens forslag om afholdelse af periodiske møder i sikkerhedsrådet, herunder et møde på udenrigsministerplan under 22. samling, blev budt velkommen af mange lande.

Universalitetsprincippet.

1. Kina.

Debatten om Folkerepublikken Kinas repræsentation i FN forløb relativt afdæmpet. Knap halvdelen af de 109 talere, der deltog i generaldebatten, udtrykte sig til fordel for Folkerepublikkens repræsentation. Blandt disse gik alene Albanien, Cambodia og Cuba